

Eva Smolíková: Ženy v netradičních povoláních: případová studie žen u policie české republiky. Praha: FHS UK, 58 s.

Práce Evy Smolíkové se zabývá problematikou působení žen v netradičních povoláních v Česku. Téma práce je zajímavé a novátorské. Oceňují autorčin záměr jít do neznámého prostředí a otevřít toto doposud moc v Česku nezkoumané téma.

Nicméně, už samotné téma práce je problematické. Případová studie jako taková má svůj odborný metodologický postup (třeba triangulace dat), který ale autorka v práci nedodržuje. Tím pádem zůstává otázka: proč se autorka rozhodla pojmenovat svoji práci takto?

Teoretická část práce obsahuje problematickou část věnovanou sociologickým přístupům k problému genderu. Na začátku bych ještě podotkla, že fakt, že sociologie je multi-paradigmatická věda neznamena, že sociologie má mnoho pohledů, ale že v sociologii existují různé epistemologické a ontologické perspektivy / tradice zkoumání sociálních jevů.

Dále, autorka v teoretické části představuje dvě paradigmaty – strukturální funkcionalismus a feministickou perspektivu. Není jasné, proč zrovna funkcionalismus, když je tato perspektiva v sociálních vědách už patrně velmi dlouho „mrtvá“? Naopak, autorka úplně opomíjí konstruktivismus – paradigma nejbližší feministické perspektivě v sociálních vědách, a také třeba post-strukturalistickou teorii Pierra Bourdieho, která se pro zkoumané téma zdá být rozhodně slibnější. Navíc, skoro celá část věnovaná sociologické teorii je opřena jen o dvě základní učebnice – Giddensovou *Sociologii* a knihu *Ženy, muži a společnost* od Renzetti a Curan.

Oceňují část věnovanou datům o působení žen na pracovním trhu v Česku. Kromě statistik, bych tam ale ráda uvítala třeba práce Hany Havelkové věnované této tematice, jelikož by přidaly ke zkoumané problematice širší dimenze společenského vývoje.

Empirická část představující výzkum, který autorka provedla, je správně provedená. Nicméně zde chybí několik základních metodologických prvků. Jedná se především o popis vzorku. Práce by měla také obsahovat zevrubnější popis zkoumané skupiny, s ohledem na sociodemografické charakteristiky, jako je věk, délka působení u policie ČR, místo bydliště a výkonu práce, pracovní pozice. Také chybou je autorčino používání pojmu „respondentky“ v kontextu kvalitativního výzkumu. Pojem *respondent* je rezervován pro kvantitativní výzkum.

V analytické části autorka uvádí pasáže a citace z provedených rozhovorů. Na několika místech se autorčina interpretace zdá být příliš povrchní. Třeba na stránce 35, kde autorka ukazuje genderový rozdíl v přístupu k práci v policii (negativní reakce matek, a pozitivní otců), autorka nedostatečně pracuje s interpretací zkoumaného jevu. Vysvětlení typu „ze zkušenosti a diskuzi nejen na internetu...“ není tím správným analytickým přístupem ve společenských vědách. U uvedeného příkladu chybí třeba rámec genderové socializace v České republice, potažmo i ve Střední Evropě, a také případné odkazy na vhodnou literaturu.

Práce má rozhodně příliš krátký závěr, v němž se autorka nevztahuje k teoretickým rámcům uvedeným na začátku práce.

Nicméně, bakalářskou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení dobře nebo velmi dobře s ohledem na průběh obhajoby.

Praha, 11.6.2021

Ludmila Maria Władyniak, M.A., Ph.D.